

Tóth Hajnal

Asszony a levesben

Az apám megitta azt is, amit nekem kellett volna. Anyám mégis kitartott mellette. Aztán apám hívó lett, és abahagyta a cigarettázást meg az ivást. Attól fogva mennyország volt az életünk.

Apám órás volt. Nagyon jó mester. Nekem nem volt türelmem az órákkal babrálni. Kitanultam a kőművességet. Még mostanában is dolgozom, legutóbb két házat pucoltam be. Dolgozok, ameddig bírom. Ha már nem megy, hagyom másra.

Csak egy asszonyka kellene. Meghalt fiatalon a szép feleségem, negyvenhárom évesen. Rám maradt a cica. Most már öt macska van a háznál. Volt, amelyiket megörököltem, mint számár a fülit. Szeretem őket.

Mit csináljak. Meg még két kutyám is van. Az egyik elég aprócska. Nem tudom én, miféle fajta. A másiknak meg hosszú, hegyes tapsifülei vannak. El is neveztem Fülének. Most is, idefelé jöttömben elkísért a buszhoz. Mondtam neki a megállóban: „Eridj haza, Füli, nincsen jegyed.” Baktatott is szépen hazafelé.

Volna korombéli asszony a faluban. Akadna több özvegyasszony is, de mind részeges. Az olyan meg minek. Még beleesne a levesbe főzés közben. A légy pottyanjon bele a levesbe, ne az asszony. Nem igaz? No, de majd kisikeredik valahogy. Lesz, ahogy lesz.

No, már le is száll itt a buszról, kedves? Én még utazom tovább jó darabig. Isten megáldja.